

N:o 70.

Af Herr L. Torpadie: Om ändring af 11 Kap. 10 § Rättegångsbalken.

Rättegångsbalkens stadgande i 11 Kap. 10 § derom att den, som käres till för brott, må, om han ej å Rättens bud genast sig infin- ner, till rätten hemtas, synes redan tidigt hafva ansetts vara väl strängt eller ock i tillämpning hafva medfört sådana svårigheter, att en praxis utbildat sig, enligt hvilken domstolarne i ringare brottmål ofta föreskrif- vit vite, i stället för att låta till rätten hemta uteblifven svarande part.

I vår tid, då icke blott andan af lagstiftningen är vida mildare än fardom, utan äfven en mängd ordningsstadgar tillkommit, hvilkas öf- verträdande inom lagskipningen betraktas såsom brottmål, synes det mig som om nämnda praxis med allt skäl borde erhålla karakteren af lag, på det att icke den som, då han käres till för någon obetydlig förseelse i ett ordningsmål och af en eller annan anledning uteblifver från rätta, må utsättas för skammen och kostnaden af hemtning till domstolen. Jag vågar därför föreslå, att Riksdagen ville för sin del besluta, att ofvan- nämnda lagrum måtte erhålla följande förändrade lydelse:

I brottmål bör den, som käres till, genast å Rättens bud till svars komma. Gör han det ej; då må han ge- nom Kronones eller Rättens betjente till Rätten hem- tas; dock ege Rätten, att i ringare brottmål lägga ho- nom vite före.

Om remiss till Lag-Utskottet, får jag värdsamt anhålla.

Stockholm i Januari 1877.

Ludv. Torpadie.